

Прасето се поуспокои и, като чу плющенето на камшика, затече се край оградата и прескочи поставеното му препятствие.

Тогава азъ се обърнахъ съ високъ и внушителенъ гласъ къмъ оркестра:

— Моля, засвирете свинския валсъ!

Оркестрътъ засвири валса, и Финтифлюшка почна да се върти по арената.

Следъ като показва безпогрѣшно своето изкуство, прасето пакъ затича край цирковата ограда, а артиститъ поставяха на пътя му разни препятствия, които то леко прескачаше. Когато прескочи последното препятствие, азъ съ единъ бързъ скокъ се отзовахъ на гърба му и то, всрѣдъ възторженитъ викове и ржкоплѣскания на публиката, тържествено ме понесе навънъ къмъ конюшната.

Въ това време ми мина презъ ума, че щомъ прасето може да бжде яздено, то ще може да бжде и врѣгано.

Намислено и свършено.

Поржчахъ да ми направятъ малка, пригодна за единъ човѣкъ количка и една заранъ тя съ всички принадлежности за врѣгане на прасето, бѣ докарана предъ конюшната.

При първия опитъ да бжде впрегнато, прасето се разбѣсува и скжса хомота. Но скоро то разбра, какво искамъ отъ него и се подчини.

Като го впрегнахъ, казахъ му:

— Чушка, ти сега ще докажешъ, че свинската порода, която хората тѣй презиратъ, не е толкова проста, както я мислятъ, и че тя може да изпълнява службата и на коня.

И Чушка-Финтифлюшка доказа това.

Веднажъ, при веселъ разговоръ съ мои приятели, единъ отъ тѣхъ направи предложение, на другия день всички да обѣдваме въ гостилница „Старо белвю“.